

Arrest

nr. 212 287 van 13 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2018. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend en op 17.08.2010 werd geactualiseerd door:

Volgens PP: B.B. T.M., ook gekend als T. M., B.B. (R.R.: ...)

Volgens PP nationaliteit: Nepal

geboren te Arghkhanchi Dharapani 9 op 00.00.1966, ook gekend als geboren op 01.01.1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van Stat vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 07.10.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 24.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene toont verder niet aan voor welke prangende humanitaire situatie hij in aanmerking zou kunnen komen om op basis van huidige aanvraag geregulariseerd te worden.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft; hij een hele bundel van (deel) certificaten in het kader van de cursussen Nederlands - tweede taal en sociale integratie heeft behaald omdat hij beseft dat de Nederlandse taal noodzakelijk is bij integratie, zijn beheersing van de Nederlandse taal rondt verbluffend is, wat wordt gestaafd met een cursistfiche - bewijs van inschrijving/betaling, een certificaat van de opleiding, deelcertificaten van de (sub) module, een certificaat van de opleiding/optie, deelcertificaten van een opleiding in de basiseducatie en een bewijs van inschrijving; betrokkene met deze gevolgde opleidingen ook effectief iets gedaan zou hebben door zich naar de VDAB te begeven en aldaar een 'verklaring van werkbereidheid' af te leggen en dat één en ander resulteerde in de ondertekening van een modelarbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (één jaar) bij het restaurant O. en dat hij bijgevolg onmiddellijk kan beginnen werken wanneer zijn verblijfsdocumenten in orde zijn, hij graag wil werken en gemotiveerd is en zelf wil instaan voor zijn onderhoud en hij niet ten laste wil vallen van de staat en hij bovendien in staat zou zijn om aan te tonen dat hij, mocht hij papieren krijgen, niet van het sociale stelsel zal afhangen, doch in eigen inkomsten zal kunnen voorzien wat wordt gestaafd met een attest van werkbereidheid dd. 23.10.2009 en met een arbeidsovereenkomst dd. 09.12.2009; betrokkene hier vele vrienden en kennissen heeft en hij ondertussen heel wat duurzame relaties heeft opgebouwd en het dus vaststaat dat hij sociale banden heeft met België en hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben opgebouwd en hij ter staving hiervan een aantal verklaringen neerlegt van vrienden en kennissen die stuk voor stuk kunnen bevestigen dat hij zijn uiterste best doet om zich de Belgische waarden en normen eigen te maken; het integratieniveau van betrokkene voortreffelijk zou zijn en we na zo een lange termijn zouden kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk geïntegreerd en volledig verankerd zou zijn in onze maatschappij,

omdat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij; betrokkene een rolmodel zou zijn voor onze maatschappij en hij zijn leven hier zou willen opbouwen en hij daarvoor bereid zou zijn om zich helemaal aan te passen aan onze maatschappij; betrokkene een huurcontract dd. 18.08.2009 voorlegt en hij een beslissing van het OCMW dd. 02.09.2009 aan het dossier toevoegt; al deze elementen erop zouden wijzen dat hij zich wel degelijk aanpast aan onze levenswijze, zich volledig integreert en heel veel moeite doet, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit: niets af aan de voorwaarden van het ontvangen van een arbeidskaart B.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien hij vreest voor persoonlijke vervolging en hij geen enkele uitweg meer ziet indien hij niet in België kan verblijven. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan vermits hij vreest voor persoonlijke vervolging en hij geen enkele uitweg meer ziet indien hij niet in België kan verblijven, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen zou hebben en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.08.2005, werd afgesloten op 23.10.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 24.10.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 20 februari 2018 wordt verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 16/05/2011, wordt aan T. M., B. B. (M) geboren te Arghkhanchi Dharapani 9 (Nepal), op 00.00.1966, van NEPAL nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 22.03.2018 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering in behandeling nemen van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 23/10/2006

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10/03/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"III. 1. Schending van de Redelijke termijn

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 10.12.2009. Huidige beslissing dateert van 16.05.2011 en werd op 20.02.2018 aan verzoeker kenbaar gemaakt. Dit gebeurde pas na aandringen van cliënt via zijn raadsman.

De beslissing werd 9 jaar na de oorspronkelijke aanvraag en een zevental jaar na het nemen ervan, ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoeker diende 9 jaar geleden zijn aanvraag in.

Dat verwerende niet alleen de bewezen integratie ten onrechte negeert, zeer gebrekkig motiveert waarom deze aanvraag op basis van art9 bis(humanitaire redenen), niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker maar er dan ook nog eens onredelijk lang over doet om deze beslissing aan hem kenbaar te maken.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze ook kenbaar te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door een beslissing te nemen in 2011 en deze pas in 2018 ter kennis te brengen aan verzoeker, zeker gezien de oorspronkelijke aanvraag dateert van 2009 en men hiervan weet moe hebben gehad gezien de beslissing ook uitdrukkelijk vermeld om een afschrift, eens overhandigd, aan hen te bezorgen."

2.2 Waar verzoeker stelt dat er te lang werd gewacht alvorens de bestreden beslissing aan hem ter kennis te brengen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze kritiek hoe dan ook geen verband houdt met de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas ter kennis werd gebracht zeven jaar nadat deze beslissing werd genomen, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van de betrokkene door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing zelf (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Verzoekers betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de eerste bestreden beslissing kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen ter nietigverklaring ervan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoeker is ondertussen al meer dan 13 jaar in België.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Nepal is immers getroffen door meerdere natuurrampen met o.a. aardbevingen en zware overstromingen en modderstromen waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India en ook is er weinig gas en olie op dit moment.

Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in dit dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook nu een bevel afgeleverd waardoor het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden en niet kan verwezen worden naar een onderzoek van ettelijke jaren geleden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Als hij dient terug te keren naar Nepal ondervindt hij problemen in de Nepalese maatschappij.

Dat uit het asielrelaas van verzoeker duidelijk blijkt dat hij een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De buitengewone omstandigheden werden aangetoond want de aanvraag is wel degelijk ontvankelijk verklaard.

Dat er sowieso geen recent onderzoek is gevoerd en/of rekening is gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst en hier ook niets van terug te vinden is in de beslissing die dateert van 2011!

Verzoeker heeft in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is al een 13-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest en heeft er geen vangnet waar hij terecht zou kunnen.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker vraagt dan ook om hiermee rekening te houden en een actueel en grondig onderzoek te verrichten.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, gezien hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en er al een 13-tal jaar niet meer is geweest."

2.4 De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarnaar verzoeker verwijst, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker wijst erop dat Nepal is getroffen door meerdere natuurrampen en dat er geen grondig onderzoek is gevoerd naar de situatie in het land van herkomst. Verzoeker meent dat de buitengewone omstandigheden zijn aangetoond nu de aanvraag wel degelijk ontvankelijk is verklaard. Uit zijn asielslaas blijkt ook dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij al meer dan 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest en er geen vangnet meer heeft waar hij terecht zou kunnen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien hij vreest voor persoonlijke vervolging en hij geen enkele uitweg meer ziet indien hij niet in België kan verblijven. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan vermits hij vreest voor*

persoonlijke vervolging en hij geen enkele uitweg meer ziet indien hij niet in België kan verblijven, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

De eerste bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet in dat hij dient terug te keren naar een regio in een land waar hij zich niet veilig voelt. Daarnaast wijst verweerder in de bestreden beslissing erop dat de bevoegde asielinstanties zijn vrees voor vervolging reeds hebben beoordeeld. Verzoekers asielaanvraag werd afgesloten op 19 oktober 2006 met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de bevestiging van weigering van verblijf. Tegen voormelde beslissing werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State die bij arrest nr. 205.952 van 29 juni 2010 het beroep verwerpt. Thans toont verzoeker niet aan dat hij nieuwe elementen kan toevoegen aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en waarmee verzoeker, in tegenstelling tot zijn betoog, geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

Waar verzoeker wijst op de natuurrampen en aardbevingen en het gebrek aan een vangnet in zijn herkomstland gaat verzoeker eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt gewezen op het gebrek aan een begin van bewijs. De bescherming verleent via artikel 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden en verzoeker dient zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker ter zake vaag en brengt hij geen concrete gegevens naar voor of legt hij geen bewijskrachtige stukken voor. De eerste bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel maar het louter ongegrond verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker. Verzoeker laat na aan te tonen in welke mate deze ongegrondheidsverklaring de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit de bespreking van het middel blijkt bovendien dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en motiveringsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Hier wordt het zorgvuldigheidsbeginsel meermaals geschonden.

Ten eerste heeft verwerende partij het land van herkomst van verzoeker niet onderzocht hoewel men dit dient te doen.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Er is geen onderzoek gebeurd naar het land van herkomst niet bij het nemen van de beslissing noch voor de verantwoording van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten tweede vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend.

Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve te gepasten tijde ter plaatse na te gaan of betrokkene nog in uw gemeente verblijft en onmiddellijk Bureau “C” (FAX: 02/274.66.11) schriftelijk in kennis te stellen van het resultaat van uw bevindingen.”

Op 16.05.2011 werd de bestreden beslissing genomen.

Hoewel men er uitdrukkelijk om verzoekt om hen op de hoogte te brengen van de kennisgeving werd dit in al die jaren nooit gecontroleerd of opgevolgd en werd verzoeker noch zijn advocaat hierover gecontacteerd of enige actie ondernomen.

Een afschrift kan nooit zijn teruggestuurd aan Dienst Vreemdelingenzaken en er mag toch minstens verwacht worden dat dit, in de loop van die 7 jaar na het nemen van de beslissing, wordt nagekeken of gecontroleerd en ter kennis wordt gebracht aan verzoeker.

Niets van dit alles werd in het dossier van verzoeker gedaan.

Hier kan men dan ook duidelijk spreken van onzorgvuldig handelen.

Ten derde dient er ook gewezen te worden op het schrijven van de raadsman dd. 03/02/2011(cfr bijlage 6) waarbij bijkomende stukken werden gevoegd en waarvan niets vermeld wordt in de beslissing. “Per ongeluk” of “moedwillig” over het hoofd gezien, feit is dat dit onzorgvuldig is en men wel degelijk met alle stukken en elementen dient rekening te houden.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” 1

De beslissing in de zaak van verzoeker dateert van 2011. Verwerende partij dient dan ook een actueel onderzoek te doen in het dossier van verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is indien men dit niet doet!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Tevens dient de redelijkheid ook in vraag te worden gesteld daar waar client aanvankelijk bericht kreeg tot afleveren van een verblijfstitel mits voorleggen van een arbeidskaart. De beperkte termijn van “drie maand” voor deze aanvraag werd door overmacht net overschreden(cfr bijlage 8) en leidt dan tot een negatieve beslissing die pas zeven jaar later aan hem kenbaar wordt. Dit is eveneens onredelijk.

De beslissing houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.6 In het vierde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"III.4. Langdurig verblijf en integratie

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker al bijna 14 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat verzoeker deze motivering niet kan begrijpen.

Dat verzoeker, toen hij in België aankwam, er ook meteen werk van heeft gemaakt om hier legaal te kunnen verblijven.

Hij heeft werk gezocht en het contract overgemaakt. Hij wilde een arbeidskaart verkrijgen en heeft hiertoe ook alle stappen ondernomen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het langdurig verblijf van verzoeker is wel degelijk een reden om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Verwerende partij motiveert ook niets hieromtrent.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering. Hij verblijft ondertussen meer dan 13 jaar in België.

De Staatssecretaris laat na te motiveren waarom integratie al dan niet kan leiden tot regularisatie. Waarom kan een verblijf van bijna 14 jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in onontvankelijke beslissingen steevast stelt dat de elementen m.b.t. integratie,... betrekking hebben op de gegrondheid en niet behandeld worden in het ontvankelijkheidsonderzoek. Hier diende men er dus wel degelijk rekening mee te houden, temeer daar ze zelfs niet betwist worden, hetgeen getuigt van elk gebrek aan redelijkheid en enig onderzoek. Men verwijst naar de integratie en de taalbeheersing(ondersteund door tal van attesten), de tewerkstellingsmogelijkheden, de duurzame relaties en het voortreffelijke integratieniveau enz ... om dan zonder enige gegronde motivering te stellen dat dit NIET als grond van regularisatie zou kunnen weerhouden worden. Dit is werkelijk onbegrijpelijk en volledig in strijd met de voorwaarden van art 9 bis en staat ook haaks op de beslissingen van DVZ waarbij men in onontvankelijkheidsbeslissingen steevast herneemt dat dergelijke argumentatie/elementen behoren tot de gegrondheid met de tekst “ de overige aangehaalde elementen(betrokkene verblijft sedert 2006 in België, tracht goed Nederlands te spreken, is werkwilg) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld(RVS 24 oktober 2001, nr 100.223; RVS 9 december 2009, nr 198.769.)”

Dit dossier werd behandeld in de gegrondheidsfase, de duurzame verankering werd reeds in 2010 door DVZ bevestigd(cfr bijlage 7) en men dient dus wel degelijk hiermede rekening te houden en beslissing te herzien

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

De staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, zijn integratie en de andere aangehaalde elementen niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie en dus niet leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij verblijft al bijna 14 jaar in België en heeft zich uiteraard geïntegreerd in België!

De regularisatieaanvraag van verzoeker was ontvankelijk. Nadien diende de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht te worden. Indien verzoeker zich van het grondgebied verwijderd zou hebben, zou zijn aanvraag zonder voorwerp zijn geweest. Hier werd door verwerende partij geen rekening gehouden. Tevens dient andermaal gewezen te worden op de bevestiging van DVZ dat de duurzame verankering in België reeds in 2010 werd geleverd(cfr bijlage 7)

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en men zich duidelijk vergist in dit dossier en belangrijke feiten genegeerd heeft en/of over het hoofd heeft gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.7 Het derde en vierde middel worden wegens hun onderlinge samenhang samen besproken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten de situatie in het land van herkomst te onderzoeken wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing in zich draagt. Bovendien herinnert de Raad eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs terwijl het *in casu*

enkel bij een bewering blijft. De Raad herinnert verzoeker er tevens aan dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat de bewijslast bij de aanvrager rust. Het is niet aan de verwerende partij om uit eigen beweging na te gaan of de situatie in het land van herkomst haar noodzaakt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging in België. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verder meent verzoeker dat het onzorgvuldig is om de eerste bestreden beslissing pas zeven jaar later ter kennis te brengen. De Raad herhaalt evenwel dat deze kritiek hoe dan ook geen verband houdt met de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas ter kennis werd gebracht zeven jaar nadat deze beslissing werd genomen, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van de betrokkene door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing zelf (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). De schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Ten derde betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met een schrijven van de raadsman van 3 februari 2011 en hij verwijst naar stuk 6 in de bijlage van het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat stuk 6 de 'aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer en zijn arbeidsovereenkomst' betreft. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het schrijven van de verwerende partij op 7 oktober 2010 en dat zij zal overgaan tot het geven van een verblijfsmachtiging "*onder voorbehoud van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 24.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.*" In het schrijven van het Vlaams Gewest kan worden gelezen dat de aanvraag arbeidsvergunning "*om ontvankelijk te zijn dient (...) ingediend (te) worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken*". Aangezien het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verstuurd op 7 oktober 2010 en de aanvraag om arbeidsvergunning pas op 11 januari 2011 werd ingediend, werd de termijn voor het indienen van de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B overschreden. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de weigering van het Vlaams Gewest van het afleveren van de arbeidskaart B wordt aldus weldegelijk rekening gehouden met het schrijven van de raadsman die de aanvraag van de arbeidskaart B betrof.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen verdere machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie en dat hieromtrent niets is gemotiveerd.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Waar verzoeker verwijst naar de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat dit er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat echter geen bepaling die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de aanvrager elementen aanbrengt die wijzen op een lokale verankering en langdurig verblijf. Verzoeker beweerde in zijn aanvraag weliswaar dat hij gedurende meer dan 4,5 jaar ononderbroken in België had verbleven, maar hij slaagt er niet in de pertinente vaststellingen te weerleggen dat hij blijkbaar geen arbeidskaart B kon voorleggen en geen ‘prangende humanitaire situatie kon aantonen.

Verzoeker geeft een beperkte lezing van de bestreden beslissing. Hij verliest uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft dat de elementen van integratie en het langdurig verblijf niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie omdat *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit: niets af aan de voorwaarden van het ontvangen van een arbeidskaart B.”* De verwerende partij had immers in een schrijven van 7 oktober 2010 uitdrukkelijk aangegeven dat hij een verblijfsmachtiging kon verkrijgen *“onder voorbehoud van een arbeidskaart B.”*

De afgifte van een arbeidskaart B is hem geweigerd door het Vlaams Gewest. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verder motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoonde “voor welke prangende humanitaire situatie hij in aanmerking zou kunnen komen om op basis van huidige aanvraag geregulariseerd te worden.” Op deze onderdelen van het motief gaat verzoeker niet in zodat het ook niet wordt weerlegd. Met andere woorden wordt wel degelijk aangegeven om welke reden de elementen van integratie en langdurig verblijf niet volstaan. In tegenstelling tot verzoekers betoog wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat de elementen van integratie te wijten zijn aan zijn eigen houding en daarom niet in aanmerking worden genomen.

In de mate dat verzoeker zou aangeven dat de bestreden beslissing wordt beperkt tot het motief inzake de arbeidskaart B, gaat hij voorbij aan de overige motieven waarin wordt gemotiveerd omtrent het niet aangeven welke “prangende humanitaire situatie” in aanmerking zou kunnen worden genomen, dat hij geen nieuwe elementen toevoegt aan zijn vrees voor persoonlijke vervolging die reeds werden beoordeeld door de asielinstanties, dat hij geen begin van bewijs aanbrengt omtrent zijn bewering beroep te kunnen doen op de bescherming van artikel 3 van het EVRM, het goed gedrag dat van iedere vreemdeling in België wordt verwacht en geen grond voor verblijfsregularisatie vormt, de kennis dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat verzoeker bij een negatieve beslissing het land zou moeten verlaten en de duur van de asielprocedure die niet onredelijk lang was.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet worden aanvaard en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt een recht te hebben op verblijf, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen veelal de elementen uit de aanvraag herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Evenmin volstaat het steeds te herhalen dat met alle elementen in het dossier rekening dient te worden gehouden. Verzoeker slaagt er immers niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker toont geen schending aan van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel met het loutere betoog dat hij “wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie”. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, hetgeen hij *in casu* nalaat te doen. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking onder het middel blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoonde.

Waar verzoeker meent dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden, komt het aan hem toe te verhelderen welke elementen door de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte over het hoofd zouden zijn gezien, maar hij blijft hier in gebreke.

Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.8 In het vijfde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Hij heeft zich hier geïntegreerd en heeft een opleiding gevolgd. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Op het bevel wordt als adres “(...) Antwerpen” vermeld, doch op de ongegrondheidsbeslissing van zijn regularisatieaanvraag wordt het adres te “(...) Deurne, (...)” gebruikt.

Ook hier is men onzorgvuldig omgesprongen met de gegevens van verzoeker.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er wordt geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie in het land van herkomst. Dat zij dit op zijn minst diende te onderzoeken.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoeker is ondertussen al meer dan 13 jaar in België.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Nepal is immers getroffen door aardbevingen en nadien modderstromen waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment.

Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook een bevel afgeleverd waardoor het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Als hij dient terug te keren naar Nepal ondervindt hij problemen in de Nepalese maatschappij.

Dat uit het asielrelaas van verzoeker duidelijk blijkt dat hij een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is al een 13-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest en heeft er geen vangnet waar hij terecht zou kunnen.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, gezien hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en er al een 13-tal jaar niet meer is geweest."

2.9 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, herhaalt de Raad dat deze motiveringsplicht

de administratieve overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag van de beslissing, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De beslissing bevat tevens een motivering in feite waar de gemachtigde vaststelt dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker niet als vluchteling werd erkend bij beslissing van 23 oktober 2006 en reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 10 maart 2006 waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Aangezien artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat in dergelijke omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, vormen de opgegeven motieven een afdoende motivering in de zin van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Verzoekers grief dat er een ander adres is vermeld op het bestreden bevel dan op de eerste bestreden beslissing is niet dienstig, nu hij kennis heeft genomen van beide beslissingen en ze thans aanvecht in het annulatieberoep.

Waar de verzoeker vaagweg stelt dat er geen onderzoek is verricht naar alle en het geheel van de elementen en waar hij stelt dat niet blijkt dat het dossier grondig is onderzocht alvorens het bestreden bevel te nemen, ondersteund door een verwijzing naar rechtsleer en een arrest van de Raad, blijft de kritiek van de verzoeker beperkt tot de loutere eigen overtuiging dat de zorgvuldigheidsplicht werd

geschonden door de tweede bestreden beslissing. Hiermee wordt echter nog niet concreet aannemelijk gemaakt op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

De verzoeker voert nog aan dat er "*hinderpalen*" werden aangevoerd en geeft aan dat hij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, een blanco strafblad heeft, hier is geïntegreerd en een opleiding heeft gevolgd. De verzoeker stelt tevens vaagweg dat er een onderzoek diende te worden verricht naar "*de actuele situatie in het land van herkomst*". Hij verduidelijkt echter niet hoe dit alles maakt dat verwerende partij, gelet op de niet-betwiste vaststelling in de tweede bestreden akte dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan is toegelaten op grond van de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, niet kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker licht de beweerde "*actuele toestand in het land van herkomst*" op geen enkele wijze toe en nog minder toont hij aan hoe deze actuele toestand aan de afgifte van het bevel in de weg zou staan. Met de vage verwijzing naar zijn integratie, opleiding en blanco strafblad, weerlegt de verzoeker bovendien niet dat hij op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft.

De verzoeker toont met zijn vage betoog dan ook niet aan dat de motieven van de tweede bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering.

Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het in verzoekers geval kennelijk onredelijk is om hem, gelet op zijn onregelmatig verblijf, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarnaar verzoeker tevens verwijst, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dient degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)). De Raad merkt op dat verzoeker zijn langdurig verblijf in België en zijn afwezigheid uit Nepal niet kan aangrijpen om te worden vrijgesteld van de bewijslast. Verzoeker maakt in zijn middel gewag van aardbevingen en modderstromen, protest tegen de grondwet en problemen aan de grens met India zonder evenwel een concreet element of stuk toe te voegen waaruit zou blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Nepal zou worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het bestreden bevel hem geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen dat verzoeker beroep dient te doen op de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, nu hij in zijn uiteenzetting zeer vaag blijft en geen concrete gegevens aanbrengt noch bewijsstukken voorlegt. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN